

திராவிட இயக்கம் மற்றும் நீதிக்கட்சியின் எழுச்சி

திராவிட இயக்கத்தின் தோற்றம்:

பிராமணரல்லாதாரின் தமிழ் அடையாளம், கலாச்சாரம், சமூக-அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நலன்களைப் பாதுகாக்கவும், மேம்படுத்தவும், பிராமணரல்லாத ஒரு குழுவினரால் 'திராவிட இயக்கம்' என்ற இயக்கம் 1801 இல் தொடங்கப்பட்டது. மெட்ராஸ் மாகாண காலனித்துவ ஆட்சியால் ஒரு பன்மொழி மாகாணமாக (தமிழ், தெலுங்கர், மலையாளிகள், கன்னடர்கள் மற்றும் துலுக்கள்) உருவாக்கப்பட்டது.

மெட்ராஸ் மாகாணத்தின் அரசியல் வளர்ச்சிகளில் இந்தியாவின் பன்முகத்தன்மையை கவனிக்க முடியும். வங்காளத்திலும் வட இந்தியாவின் பிற பகுதிகளிலும் சமஸ்கிருதம் மற்றும் வேதத்தை மையமாகக் கொண்ட இந்திய கலாச்சாரம் முன்னிறுத்தப்பட்டது, மேலும் இந்தோ-ஆரிய அல்லது இந்தோ-ஜெர்மன் மொழிகளின் குழுவும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. வேதம் அல்லாத, சமஸ்கிருதம் அல்லாத கலாச்சாரங்கள் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை.

1837 ஆம் ஆண்டில் ஜேம்ஸ் பிரின்சிப் மற்றும் தென்னிந்திய மொழிகள் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளால் (எல்லிஸ் 1816 மற்றும் கால்டுவெல் 1856 இல்) பிராமி ஸ்கிரிப்டை புரிந்துகொள்வது இந்திய கலாச்சாரம் ஒரே மாதிரியானதல்ல என்பதை நிறுவியது; மேலும் ஒரு (ஆரியர் அல்லாத) மொழிகள் மற்றும் நாடுகளின் குழு இருந்தது. இந்தியாவில் புத்த மற்றும் திராவிட மரபுகளும் இருந்தன. தெற்கில், குறிப்பாக பல மொழிகள் பேசும் மெட்ராஸ் மாகாணத்தில், திராவிட மொழிக் குழு மற்றும் திராவிட கலாச்சார பாரம்பரியம் பற்றிய கோட்பாடுகள் பிராமணர் அல்லாதவர்களிடையே திராவிட அடையாளத்தை வலியுறுத்த வழிவகுத்தது.

இரண்டு காரணிகள்:

1. பிராமணர் அல்லாதவர்களை விட மேன்மை எனக் கூறும் பிராமணர்கள் மற்றும்
2. கல்வி மற்றும் வேலை வாய்ப்புகளில் பிராமணர்கள் ஏகபோகமாக மாறியுள்ளனர்.

பிராமணர் அல்லாத அடையாளமாக திராவிட அடையாளம். (மகாராஷ்டிராவிலும் மகாத்மா ஜோதிபா ராவ் பூலே பிராமணர் அல்லாதோர் இயக்கத்தை இதே வழியில் தொடங்கினார்). 19^{ஆம்} நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் திராவிடம் தென்னிந்தியாவில் பிராமணர் அல்லாதவர்களைக் குறிக்கிறது.

வளர்ந்து வரும் தேசியவாதத் தலைவர்கள் பிராமணரல்லாத பிரச்சினைகளுக்கு செவிசாய்க்கவில்லை என்று மெட்ராஸ் மாகாணத்தின் பிராமணரல்லாதாருக்கு ஒரு குறை இருந்தது. 1852 ஆம் ஆண்டில் கஜலு லக்ஷ்மி நரசு செட்டி இந்த குறையை வெளிப்படுத்தினார், பிரிட்டிஷ் இந்திய சங்கத்திலிருந்து பிரிந்து, சென்னை வாசிகள்

சங்கம் என்ற தனது சொந்த அமைப்பைத் தொடங்கினார். கலகத்திற்குப் பிந்தைய காலத்தில், பிராமணரல்லாத தலைவர்கள் அரசியல் சீர்திருத்தங்களை விட சமூக சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டனர்.

1909 இல் மின்டோ—மோர்லி சீர்திருத்தங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பிறகு, மதராஸ் மாகாணத்தில் பிராமணரல்லாத தலைவர்கள் கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்பில் தங்களுக்குப் போதிய பிரதிநிதித்துவம் இல்லை என்று எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கத் தொடங்கினர். ஆளுநரின் நிர்வாகக் குழுவின் உறுப்பினர் சர் அலெக்சாண்டர் கார்டன் கார்டியூ, புள்ளிவிவர விவரங்களை (1913) சமர்ப்பித்தார். மக்கள்தொகையில் மூன்று சதவீதத்தை மட்டுமே உருவாக்கிய பிராமணர்கள் பெரும்பாலான வாய்ப்புகளை பயன்படுத்தினார்கள்.

பிராமணர்களின் ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக பிராமணர் அல்லாதவர்களின் பாதுகாப்புக்காக திராவிட இயக்கம் உருவானது. மெட்ராஸ் பிராமணர் அல்லாதோர் சங்கம் என்ற அமைப்பு 1909 இல் நிறுவப்பட்டது.

பிராமணர் அல்லாத மாணவர்களுக்கு உதவுவதற்காக. 1912 ஆம் ஆண்டு மருத்துவர் சி. நடேசனார், தி மெட்ராஸ் ஐக்கிய கழகம் என்ற அமைப்பை நிறுவினார், பின்னர் திராவிட முன்னேற்றத்திற்கு ஆதரவாக மெட்ராஸ் திராவிடர் கழகம் என்று பெயர் மாற்றப்பட்டது. பிராமணர் அல்லாத பட்டதாரிகளுக்கு கல்வி கற்பதிலும் ஆதரவளிப்பதிலும் அவர்களின் குறைகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்காக வழக்கமான கூட்டங்களை நடத்துவதிலும் இந்த அமைப்பு கவனம் செலுத்தியது. இதற்கிடையில், பிராமணரல்லாத மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு இடையூறாக இருந்த விடுதிகளின் பற்றாக்குறையை நிவர்த்தி செய்ய நடேசனார் 1916 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் திருவல்லிக்கேணி (மெட்ராஸ்) திராவிடர் இல்லம் என்ற விடுதியை நிறுவினார். கூடுதலாக, வீட்டில் பிராமணரல்லாத மாணவர்களின் நலனுக்காக ஒரு இலக்கியச் சங்கம் இருந்தது.

தென்னிந்திய நல உரிமைச்சங்கம் (நீதிக்கட்சி):

நவம்பர் 20, 1916 இல், டாக்டர். சி. நடேசனார், சர் பிட்டி தியாகராயர், டி.எம். நாயர் மற்றும் அலமேலு மங்கை தாயாரம்மாள் உட்பட சமார் 30 முக்கிய பிராமணரல்லாத தலைவர்கள் தென்னிந்திய விடுதலைக் கூட்டமைப்பை (SILF) உருவாக்கினர். இதற்கிடையில், விக்டோரியா பொது மண்டபத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் பிராமணர் அல்லாதோர் அறிக்கை டிசம்பர் 1916 இல் வெளியிடப்பட்டது. இந்த அறிக்கை பிராமணர் அல்லாத சமூகங்களின் குரலை வெளிப்படுத்தியது.

இச்சங்கம் கட்சியின் கொள்கைகளை பரப்புவதற்காக தமிழில் திராவிடம், ஆங்கிலத்தில் நீதி மற்றும் தெலுங்கில் ஆந்திரப் பிரகாசிகா என்ற மூன்று

செய்தித்தாள்களை வெளியிடத் தொடங்கியது. மாண்டேகு—செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்தங்களின் கீழ் முதல் தேர்தல், மாகாணங்களில் அரசாட்சி முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் 1920 இல் நடைபெற்றது. நீதிக்கட்சி தேர்தலில் வெற்றி பெற்று முதல் இந்திய அமைச்சரவையை சென்னையில் அமைத்தது. ஏ. சுப்பராயலு மெட்ராஸ் மாகாணத்தின் முதலமைச்சரானார் மற்றும் கட்சி 1920—1923 மற்றும் 1923—1926 இல் அரசாங்கத்தை அமைத்தது. காங்கிரஸ் கட்சி சட்டமன்றத்தை புறக்கணித்த சூழலில், 1937 தேர்தல்கள் நடைபெறும் வரை நீதிக்கட்சி தொடர்ந்து பதவியில் இருந்தது. 1937 தேர்தலில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் முதன்முறையாக தேர்தலில் போட்டியிட்டு நீதிக்கட்சியை வீழ்த்தியது.

நீதிக்கட்சியின் செயல்பாடுகள்:

நாட்டில் பிராமணரல்லாத இயக்கத்தின் ஊற்றுக்கண் தலைவராக நீதிக்கட்சி உள்ளது. நீதிக்கட்சி அரசாங்கம் பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு கல்வி மற்றும் வேலை வாய்ப்புகளை விரிவுபடுத்தி அரசியல் துறையில் அவர்களுக்கான இடத்தை உருவாக்கியது. ஜாதிகளுக்கு இடையேயான திருமணங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் சட்டத் தடைகளை நீக்கி, தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் பொதுக் கிணறுகள் மற்றும் தொட்டிகளைப் பயன்படுத்துவதைத் தடுக்கும் தடைகளை உடைத்தனர். நீதிக்கட்சி அரசாங்கம் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் குழந்தைகளுக்கு அரசுப் பள்ளிகளில் இடமளிக்க வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டது. 1923 ஆம் ஆண்டு இந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்காக விடுதிகள் நிறுவப்பட்டன. இதற்கிடையில்,

1920 ஆம் ஆண்டில், மதராஸ் மாகாண சட்ட மன்றத்தின் ஒப்புதலுடன் மதிய உணவுத் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. இது சென்னை ஆயிரம் விளக்குகளில் உள்ள மாநகராட்சிப் பள்ளியில் காலை உணவுத் திட்டம்.

முதல் நீதி அரசாங்கம் 1 ஏப்ரல் 1921 இல் இந்தக் கொள்கையை மாற்றியது. வாக்காளர் தகுதிகள் பாலின நடுநிலைப்படுத்தப்பட்டன. இந்த தீர்மானம் 1926 இல் டாக்டர் முத்துலட்சுமி ரெட்டியின் நியமனத்திற்கு வழிவகுத்தது, அப்போது அவர் இந்தியாவின் எந்தவொரு சட்டமன்றத்திலும் உறுப்பினராக ஆன முதல் பெண்மணி என்ற பெருமையைப் பெற்றார். 1922 இல், முதல் நீதி அமைச்சகத்தின் போது (பட்டியலிடப்பட்ட சாதியினருடனான உறவுகள் மோசமடைவதற்கு முன்பு), கவுன்சில் அதிகாரப்பூர்வமாக "பஞ்சமர்" அல்லது "பறையர்" (இழிவானதாகக் கருதப்பட்டது) "ஆதி திராவிடர்" என்று மாற்றியது.

பல்வேறு சமூகங்களுக்கான இடஒதுக்கீடு — வகுப்புவாதப் பிரதிநிதித்துவத்திற்கான விதிகளை சட்டமாக்குவதற்கு நீதிக்கட்சி உழைத்தது. சமூக நீதியை அடைவதற்கான ஒரு பகுதியாக பல்வேறு சாதிகள் மற்றும் சமூகங்களுக்கு இடையேயான நியமனங்களில் சமமான பங்களிப்பை உறுதி செய்வதற்காக இரண்டு வகுப்புவாத

அரசாங்க ஆணைகள் (16 செப்டம்பர் 1921 மற்றும் 15 ஆகஸ்ட் 1922) நிறைவேற்றப்பட்டன.

நீதிக்கட்சி ஆட்சியானது 1924 ஆம் ஆண்டில் அரசு அதிகாரிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக பணியாளர்கள் தேர்வு வாரியத்தை நிறுவியது மற்றும் நிர்வாக அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள அனைத்து சமூகங்களையும் ஊக்கப்படுத்தியது. 1929 ஆம் ஆண்டில், பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசாங்கம் இந்த முறையை ஏற்றுக்கொண்டது மற்றும் பொது சேவை ஆணையத்தை நிறுவியது.

நீதிக்கட்சி மத நிறுவனங்களில் சீர்திருத்தங்களில் மேலும் கவனம் செலுத்தியது. நீதிக்கட்சி 1926 இல் இந்து சமய அறநிலையச் சட்டத்தை (HRE) அறிமுகப்படுத்தியது மற்றும் எந்த ஒரு தனிநபரும், அவர்களின் ஜாதி வேறுபாடின்றி, கோவில் கமிட்டியில் உறுப்பினராகி, மத நிறுவனங்களின் வளங்களை நிர்வகிக்க வழிவகுத்தது.

1937ல், பள்ளிகளில் கட்டாய ஹிந்தியை அறிமுகப்படுத்தும் ராஜாஜியின் அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கையை எதிர்த்து, அதை எதிர்த்து ஒரு மக்கள் இயக்கத்தைத் தொடங்கினார். இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் (1937-39) தமிழக அரசியலில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இயக்கத்தில் ஈடுபட்டதற்காக பெரியார் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். சிறையில் இருந்தபோது பெரியார் நீதிக்கட்சியின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அதன்பின் நீதிக்கட்சி சுயமரியாதை இயக்கத்துடன் இணைந்தது. 1944 இல் சேலம் மாநாட்டில் திராவிடர் கழகம் (DK) என பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது.